

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 245/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. P., R., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 246/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2012 doručená sťažnosť Ing. J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 246/2012.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 13. apríla 2012 podal námietky proti trovám exekúcie a 25. apríla 2012 námietky proti exekúcii vedenej súdnym exekútorom JUDr. M. Z. (ďalej len „súdny exekútor“) a žiadal ho, aby od exekúcie v celom rozsahu upustil, resp. vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. V ďalšom období bol sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu okresným súdom 29. mája 2012 a 2. augusta 2012 vyzvaný, aby preukázal plnenie výživného za obdobie od januára do júla 2012, špecifikoval jednotlivé platby a predložil doklad o platbách. Podľa tvrdení sťažovateľa napriek tomu, že okresnému súdu bolo už z podaných námietok proti exekúcii známe, že výživné na maloleté deti S. V. a S. uhrádza pravidelne, včas a v plnej výške tak, ako mu to bolo uložené rozhodnutím súdu, okresný súd zostal vo veci nečinný a nerozhodol o námietkach sťažovateľa proti exekúcii. Sťažovateľ preto 21. septembra 2012 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podpredsedníčka okresného súdu v liste sp. zn. Spr 41/2012 zo 4. októbra 2012 sťažnosť vyhodnotila ako nedôvodnú. Sťažovateľ poukázal na nesprávne vyhodnotenie skutočností okresným súdom, ku ktorým došlo v období po podaní sťažnosti. Vzhľadom na ďalšiu nečinnosť, ku ktorej došlo po odpovedi okresného súdu, je toho názoru, že v exekučnej veci došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Keďže napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne ukončené, sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 246/2012 konať bez zbytočných priet'ahov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 253/04). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

6. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou už ústavný súd vyslovil, že právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04). Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (III. ÚS 15/03).

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh prerokuje bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietali, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť aby mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 107/06).

8. Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým mu boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy a porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote v exekučnom konaní.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej

lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

11. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch (II. ÚS 92/05).

12. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (IV. ÚS 147/04, II. ÚS 107/06, IV. ÚS 71/07). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, II. ÚS 107/06).

13. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 9 Er 246/2012 zistil, že všetky skutočnosti tak, ako ich vo svojej sťažnosti uviedol sťažovateľ a sú uvedené v bode 2 tohto uznesenia, sú totožné a dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z analýzy doterajšieho priebehu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 Er 246/2012. Sťažovateľovi bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie vydané súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 011/12 z 22. marca 2012 o vymoženie výživného na maloleté deti S. V. a S., trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní a trov exekúcie. Sťažovateľ podal 13. apríla 2012 súdnemu exekútorovi námietky proti trovám exekúcie a následne 25. apríla 2012 námietky proti exekúcii a žiadal, aby súdny exekútor

od exekúcie v celom rozsahu upustil, resp. vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Okresný súd vo veci opakovane zisťoval, ako boli platby výživného sťažovateľom realizované. Ústavný súd zistil, že okresný súd bol v exekučnom konaní nečinný v rozsahu 8 mesiacov (od 10. augusta 2012 do 20. marca 2013) s tým, že s exekúciou v sťažnosťou napádanej veci súviselo konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 7 P 89/2011 o zverení detí do striedavej osobnej starostlivosti rodičov a o zvýšenie výživného. V uvedenej veci Krajský súd v Košiciach rozhodol rozsudkom č. k. 8 CoP 214/2012-441 z 9. novembra 2012.

V čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa bolo predmetné exekučné konanie na okresnom súde ukončené, a to uznesením č. k. 9 Er 246/2012-81 z 20. marca 2013, ktorým okresný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú, zastavil ju a námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietol.

V namietanom exekučnom konaní teda došlo k obdobiu nečinnosti okresného súdu v trvaní 8 mesiacov. Ústavný súd dospel k záveru, že v namietanom konaní nedošlo zo strany okresného súdu k prieťahom takej intenzity, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prieťahy porušujúce základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, a preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

14. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2013